

ved denne Lejlighed. Paa dette Punkt synes nu det ærede Medlems og min Sagskundskab at burde kunne være lige stor, men derimod tror jeg nok, at der var et Punkt, hvor det ærede Medlem vistnok vovede sig ind paa noget, som ikke ligger ham ganske særlig nær, det var, da han dolerede over eller ligesom gjorde Løjer med, at jeg havde talt om de unge Assistenten i Ministeriet og ikke fundet særlig Anledning til at give dem Dyrtilstillæg, medens der meget vel kunde være andre Funktionærer, som der var meget god Grund til at give det. Det ærede Medlem har neppe været opmærksom paa, at jeg ved mine Bemærkninger derom sigtede til et gennemgribende Forhold ved Fastsættelsen af Lønninger, som den, der har beskæftiget sig noget med Lønnings-spørgsmaal, ikke kan undgaa at skænke endog meget stor Opmærksomhed. Det er nemlig Forskellen mellem det Tilfælde, hvor den lave Løn er et Begyndelsesstadium, og hvor den er en Slutningsløn. Det vil i Reglen stille sig saaledes, naar der er Tale om et Tillæg af den her foreliggende Art, at lige saa megen Grund som der er til at give et saadant Tillæg, hvor den lave Løn er Stutningsløn, lige saa liden Grund vil der i Reglen være til at gøre det, hvor den lave Løn er Begyndelsesløn, og særlig naar en saadan Løn er fastsat efter de Krav, som et ungt Menneske kan stille til sit Livs Underhold.

Jeg skal indskrænke mig til disse Bemærkninger, hvormed jeg haaber i det væsentlige at have besvaret, hvad der er sagt mod mit Foredrag. Jeg kan kun udtale min Glæde over den Sympati, hvormed Tanken om et saadant Lønningstillæg er bleven modtaget fra alle Sider, og som stemmer med det Standpunkt, som jeg tror er det raadende inden for mit eget Parti. Jeg haaber, trods det sene Tidspunkt, hvorpaa det Forslag er blevet forelagt Rigsdagen, at det dog skal lykkes at føre det igennem paa tilfredsstillende Maade. Men om dette Punkt maa jeg i enhver Henseende henholde mig til, hvad jeg sagde i min første Bemærkning. Jeg erkender ikke, at Forslaget, som det her foreligger, er fuldt tilfredsstillende; jeg tror, det trænger til at bearbejdes i et Rigsdagsudvalg.

Bluhme: Jeg vil kun ganske kort til det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 1ste Valgkreds (Ellinger) sige, at jeg ganske vist har stemt for Loven i 1898 ligesom alle de andre tilstedeværende Rigs-

dagsmænd baade i dette og det andet Ting, men jeg gjorde det netop paa den Maade, og det skete med den udtrykkelige Forordning, at naar denne Lov vedtoges, skulde der nedsættes en Kommission til at tage Forholdene under samlet Overvejelse, fordi det, der paa dette Omraade forelaa fra Regeringen angaaende Jernbanestyrelsen, var saa vanskeligt, at der maatte en Kommission til for at finde en nogenlunde tilfredsstillende Løsning, og kun under den Forudsætning blev Loven den Gang vedtaget. At der ikke foreligger noget bedre Lovforslag fra Kommissionens Side er jo ikke vort Partis Skyld. Det ærede Medlem ved jo nok, at denne Kommission er ledet af Højre, og det ærede Medlem ved maaske ogsaa, at der har været nogen Dissens mellem forskellige Klasser af Højre, og vi kunne dog ikke gøre for, at de to Højregrupper i denne Kommission ikke have kunnet arbejde saa kordialt sammen og forelægge et Resultat, der tilfredsstiller den nuværende Trafikminister. Men derfor bliver det lige mærkeligt, at eftersom der er en Kommission, og efter at denne Regering har siddet i Sommer og har overvejet disse Lønningshistorier, at den saa ikke med den udmærkede europæiske Dygtighed og Berømmelse, som den er i Besiddelse af, har kunnet komme videre end at fremlægge et Forslag paa 24 Klasser med tilhørende Lønninger. Det er kun en Henstilling, jeg gør til det ærede Medlem, om at tage under Overvejelse, under hvilke Forhold Loven af 1898 blev vedtaget, og en Henstilling til ham med Hensyn til de fortrinlige politiske Forhold, vi leve under, naar vi se, at vi, trods Kommissionen, kan blive beegnet med et saadant Lovforslag. Lige over for den ærede Minister, som mente, at jeg havde modsagt mig selv, naar jeg mente, at man muligvis kunde undtage de ugifte fra dette Lønningstillæg, vil jeg sige, at jeg erindrer ikke saa nøje de Ord, jeg brugte, men min Tanke var selvfølgelig den, og jeg tror ogsaa, at jeg udtrykte den saaledes, at ugifte unge Mennesker, der staa nærmest Elevklassen, kunde ikke have saa overordentlig stor Trang til de 80 Kr., som der her gives Udsigt til. Jeg tror, at det vilde være mere formaalistjenuligt at give de ældre gifte det dobbelte og lade de unge Fyre undvære dette Tillæg i Øl og andre Behageligheder, der kan følge dermed. Jeg tror dog ikke, den ærede Minister har Ret i, at det, at vi ikke give de 80 Kr., som han vil give dem, til disse unge Mennesker, skulde føre til, at de kom senere i